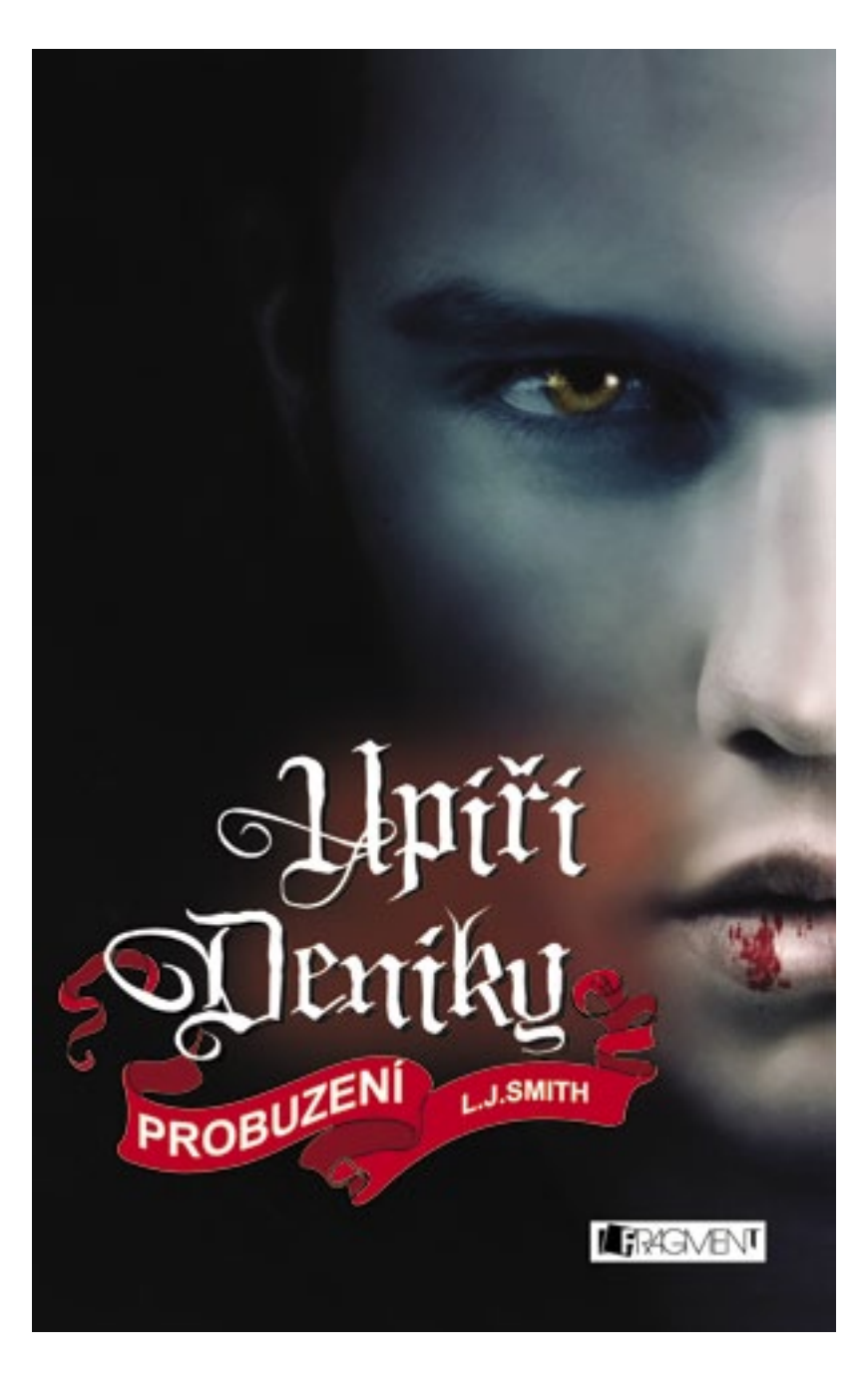

Upíří Deníky

PROBUZENÍ

L.J. SMITH

FRAGMENT

Upíří deníky

Probuzení

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Lisa J. Smith
Upíří deníky – Probuzení – e-kniha
Copyright © Fragment, 2011

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Doporučujeme další e-knihy v edici:

L. J. Smith – Upíří deníky – Souboj

L. J. Smith – Upíří deníky – Zášť

L. J. Smith – Upíří deníky – Temné shledání

L. J. Smith – Upíří deníky – Návrat

L. J. Smith – Upíří deníky – Soumrak

Upíří Deníky

PROBUZENÍ L.J. SMITH

Hudba začala hrát pomalý tanec. Pořád ještě na ni zíral, vpíjel se do ní pohledem. Jeho zelené oči potemněly a zdivočely touhou. Najednou měla pocit, že ji každým okamžikem prudce přitiskne k sobě a tvrdě políbí, aniž by řekl jediné slovo. „Chtěla by sis zatančit?“ zeptal se jemně. Hraju si s ohněm, s něčím, čemu nerozumím, napadlo ji najednou. A v tom si uvědomila, že je vyděšená. Srdce se jí prudce rozbušilo. Měla pocit, jako by ty zelené oči promlouvaly k něčemu v ní, co je skryto hluboko pod povrchem – a tato část jejího já na ni nyní křičela „nebezpečí!“ A jakýsi instinkt, starší než celá civilizace, ji nabádal k útěku, ba přímo k úprku.

Ani se nepohnula.

Mé drahé kamarádce a sestře Judy

*Zvláštní dík patří Anne Smithové,
Peggy Bokulicové, Anne Marii Smithové
a Lauře Pennyové za informace o Virginii,
a také Jackovi a Sue Checkovým
za přiblížení místních lidových tradic.*

1.

4. září

Dneska se stane něco brožného. Vlastně nevím, proč jsem to napsala. Je to nesmysl. Nemám žádný důvod být rozrušená, naopak, mám všechny důvody být šťastná, ale...

Ale je 5.30 ráno a já jsem už vzbůru a mám strach. Snažím se pořád přesvědčit samu sebe, že jsem jen rozhozená časovým posunem mezi Francií a zdejším místem. Ale to nevysvětluje, proč se cítím tak vyděšená. Tak ztracená.

Předevcírem, když jsme jely s tetou Judith a s Margaret autem z letiště, jsem měla tak divný pocit. Když jsme zabrnuly do naší ulice, najednou mě napadlo: „Máma s tátou nás doma čekají. Vsadím se, že budou na verandě nebo v obývací, kde nás budou vyhlížet z okna. Muselo se jim po mě brožně stýskat.“

Já vím, zní to naprosto bláznivě.

Ale dokonce i když jsem už zahlédla náš dům a prázdnou verandu, pořád jsem měla stejný pocit. Vyběhla jsem po schodech, zkusila dveře a zaklepala klepadlem. A když teta Judith odemkla, vrazila jsem dovnitř a pak jsem jen stála v hale, naslouchala zvukům domu a očekávala, že uslyším maminku, jak jde dolů po schodech, nebo tátu, jak na mě volá z pracovny.

V tu chvíli za mnou teta Judith ztěžka upustila kufr na podlahu, zhluboka si vzdychla a prohlásila: „Tak jsme doma.“ A Margaret se zasmála. Zavalil mě nejhorší pocit, jaký jsem kdy zažila. V životě jsem se necítila tak naprosto a úplně ztracená.

Doma. Jsem doma. Proč jen to zní jako lež?

Narodila jsem se tady, ve Fell's Church. A vždycky jsem bydlela v tomhle domě, vždycky. Toble je můj starý pokoj, stále stejný, s propáleným kobercem, jak jsme se s Caroline v páté třídě pokoušely tajně propašovat cigarety a málem se udusily. Kdybych se podívala z okna, uvidím starou kdouli, kam přede dvěma lety vylezli Matt a jeho kamarádi, aby rozproudili zápravu na mých narozeninách. Toble je moje postel, moje židle, můj prádelník.

Ale zrovna teď mi to všechno připadá cizí, jako bych sem nepatřila. To já se sem nehodím. A nejhorší je, že mám pocit, že někde existuje místo, kam patřím, jen ho nemůžu najít.

Včera jsem byla příliš unavená, než abych se vydala do Orientation. Meredith mi vyžvedla rozvrh, ale necítila jsem se na to, se s ní vybavovat po telefonu. Teta Judith říkala všem, kdo volali, že mám pásmovou nemoc a potřebuji se dospat. Ale při večěři se na mě tak divně dívala...

Ale dneska už se se všemi budu muset vidět. Máme sraz na parkovišti před školou. Snad proto jsem vyděšená? Bojím se snad jich?

Elena Gilbertová přestala psát. Zírala na poslední řádek, který vyšel z jejího pera a zavrtěla hlavou. Pero se zarazilo nad malou knížečkou v modrých sametových deskách. Pak vztyčila hlavu a mrštila perem i knížečkou do velikého arkýřového okna, do kterého neškodně udeřily a spadly na čalouněnou sedačku pod ním.

Je to všechno tak směšné.

Odkdy se ona, Elena Gilbertová, obává setkávat s lidmi? Odkdy se bojí vůbec *něčeho*? Vstala a rozzlobeně nacpala ruce do rukávů červeného hedvábného kimona. Ani nepohlédla do viktoriánského zrcadla nad prádelníkem z třeshňového dřeva; věděla, co by v něm viděla. Elenu Gilbertovou. Rozvážnou, blond a štíhlou holku, která vždy udává módní trend. Studentku vyššího ročníku střední školy. Tu, kterou všichni kluci chtěli a kterou se všechny holky přály stát. A která teď měla na tváři nevyžkle zamračený výraz a stažená ústa.

Horká koupel a trocha kávy, to mě určitě uklidní, pomyslela si. Ranní rituál koupání a oblékání byl uklidňující. Loudala se s ním a přerovnávala si své nové oblečení, které si přivezla z Paříže. Nakonec si vybrala bledě růžovou halenku a k tomu bílé plátěné šortky, takže vypadala jako malinový pohár se zmrzlinou. K nakousnutí, pomyslela si, když uviděla v zrcadle dívku s potutelným úsměvem. Ranní obavy se rozplynuly a byly ty tam.

„Eleno! Kde jsi? Přijdeš pozdě do školy!“ ozval se vzdálený hlas odněkud zdola.

Elena si ještě jednou přejela kartáčem své hedvábné vlasy a stáhla je tmavě růžovou stuhou. Pak popadla batůžek a seběhla po schodech.

V kuchyni se její čtyřletá sestřička Margaret cpala cereáliemi a teta Judith něco vařila na sporáku. Teta Judith byla ten typ ženy, který vždy působí poněkud zmateně. Měla úzký přívětivý obličej a jemné světlé vlasy neupraveně vyčesané dozadu. Elena ji letmo políbila na tvář.

„Dobré ráno všem. Mrzí mě to, ale nestíhám se nasnídat.“

„Ale Eleno, nemůžeš přece odejít bez snídaně. Potřebuješ bílkoviny...“

„Dám si před školou koblihu,“ prohlásila Elena energicky. Lípla pusou Margaret na slámové vlasy a otočila se k odchodu.

„Ale Eleno...“

„A asi půjdu po škole domů k Bonnie nebo Meredith, takže na mě nečekej s večerí. Ahoj!“

„Eleno...“

Elena už byla u hlavních dveří, zavřela za sebou tetiny protesty a vyšla na verandu.

A zarazila se.

Všechny ty nepříjemné pocity z časného rána ji opět přemohly. Nervozita a strach. A pocit jistoty, že se stane něco strašného.

Maple Street byla opuštěná. Vysoké viktoriánské budovy působily cize a tiše, jako by snad byly uvnitř prázdné... jako domy v opuštěné filmové scéně. Vypadaly, jako by byly bez lidí, ale plné podivných, nepřátelských číhajících stvoření.

To je ono; *něco* ji pozoruje. Obloha nad hlavou nebyla modrá, ale mléčně neprůhledná jako veliká mísa obrácená dnem vzhůru. Elena si byla jistá, že se na ni upírají něčí oči.

Zahlédla něco temného ve větvích staré kdouloně před domem.

Byl to havran, stejně nehybný jako žlutě zbarvené listy okolo něj. To on se na ni díval.

Pokoušela si namluvit, že je to směšné, ale byl to ten největší havran, kterého v životě viděla. Mohutný a uhlazený. Na jeho černém peří si pohrávala duha. Viděla jas-

ně každý detail: lačné tmavé pařáty, ostrý zobák, jediné třpytivé černé oko.

Byl tak nehybný, že by to klidně mohl být voskový model sedícího ptáka. Avšak, jak se na něj dívala, cítila, že se pomalu červená, horko jí stoupalo ve vlnách po krku až do tváří. Protože on... se na ni *díval*. Díval se na ni stejně, jako se na ni dívali kluci, když měla na sobě plavky nebo průsvitnou blůzku. Jako kdyby ji svlékal očima...

Než si uvědomila, co vlastně dělá, upustila batoh a zvedla ze silnice kámen. „Vypadni odsud!“ vykřikla a slyšela zuřivý hněv ve svém hlase. „No tak, padej pryč!“ Spolu s posledním slovem po něm mrštila kámen.

Zašustilo listí, ale havran se vznesl nezraněný. Měl obrovská křídla, která nadělala hluk za celé hejno havranů. Elena se přikrčila a zpanikařila, jak přeletěl přímo nad její hlavou a vzduch zvířený jeho křídly jí pocuchal vlasy.

On však opět prudce vzlétl a zakroužil, černá silueta oproti mléčně bílé obloze. A pak s jediným řezavým zvoláním zamířil k nejbližšímu lesu.

Elena se pomalu narovnala, vzpomatovala se a rozhlédla se kolem. Nemohla uvěřit tomu, co právě udělala. Ale teď, když byl pták pryč, jí všechno připadalo už zase tak obyčejné. Jemný větřík šustil listy. Elena se zhluboka nadechla. V ulici se otevřely jedny dveře a rozesmáté děti se vyhrnuly ven.

Usmála se na ně a znovu si oddechla. Úleva ji zaplavila jako sluneční paprsky. Jak jen mohla být tak hloupá? Vždyť je krásný den, plný příslibů, a nic zlého se určitě nestane.

Nic – jen to, že přijde pozdě do školy. Celá parta na ni bude na parkovišti čekat.

Vždycky můžu říct, že jsem házela kameny na šmíráka, pomyslela si a skoro se zahihňala. No, *to* by jim alespoň poskytlo materiál k drbání.

Aniž by se znovu ohlédla na kdouloň, vydala se co nejrychleji ulicí.

Havran proletěl vrcholkem mohutného dubu a Stefan instinktivně zvedl hlavu k nebi. Když viděl, že to je jenom pták, uklidnil se.

Sklopil oči k ochablé bílé věci ve svých rukou a pocítil, jak se mu obličej stáhnul dojetím. Neměl v úmyslu ho zabít. Ulovil by něco většího než králíka, kdyby si uvědomil, jak velký má hlad. Ale to bylo právě to, co ho děsilo: nikdy nevěděl, jak silný ten hlad bude. Měl štěstí, že tentokrát zabil jen králíka.

Stál pod věkovitými duby, slunce se prodíralo jejich listy dolů na jeho kučeravou hlavu. Stefan Salvatore ve svých džínách a tričku vypadal jako úplně obyčejný středoškolský student.

To ale nebyl.

Hluboko do lesů, kde ho nikdo nemohl vidět, tam se chodil krmit. Nyní si horlivě olizoval rty, aby snad na nich nezůstala ani kapka. Nechtěl riskovat. I tak bude dost náročné, aby mu tato komedie vyšla.

Na okamžik znovu zapochyboval, zda to nemá prostě vzdát. Možná by se měl vrátit nazpět do Itálie, zpátky do svého úkrytu. Co ho jen přimělo věřit, že by se opět mohl radovat ze slunečního svitu?

Ale byl už unavený ze života ve stínech. Byl unaven temnotou a tvory, kteří v ní přežívali. A nejvíce ze všeho byl unaven samotou.

Nebyl si přesně jistý, proč si vybral zrovna Fell's Church ve Virginii. Podle jeho měřítek to bylo mladé město; nejstarší budovy byly postaveny před pouhým jedním a půl stoletím. Avšak vzpomínky a duchové občanské války tu stále ještě přežívali, stejně skuteční jako supermarkety a stánky s rychlým občerstvením.

Stefan oceňoval úctu k minulosti. Byl přesvědčen, že by si lidi ve Fell's Church mohl oblíbit. A možná – je-
nom možná – by mezi nimi mohl najít své místo.

Samozřejmě, že ho nikdy nepřijmou úplně. Hořký úsměv nad tou myšlenkou mu zkřivil rty. Už věděl, že *v toto* je zbytečné doufat. Nikdy nenalezne místo, kde by byl přijat naprosto, kde by mohl být skutečně sám sebou.

Pokud se nerozhodne připojit se ke stínům...

Odrazil tuto myšlenku. Zřekl se temnoty; stíny ponechal za sebou. Zahladil všechna ta minulá léta a začíná znovu – zrovna dnes.

Stefan si uvědomil, že stále ještě drží králíka. Jemně ho položil na lůžko z uschlého dubového listí. Někde daleko, příliš daleko, než aby to mohly slyšet lidské uši, zaslechl lišku.

Jen pojď, sestro lovkyně, pomyslel si smutně. Čeká tě snídane.

Přehodil si bundu přes rameno a všimnul si havrana, který ho předtím vyrušil. Stále ještě seděl na dubu a vypadalo to, že ho pozoruje. Měl z toho špatný pocit.

Začal k němu vysílat zkoumavou myšlenku, aby ptáka prověřil, ale včas se zarazil. Pamatuj na svůj slib, připomněl si. Nepoužívat Síly, dokud to nebude absolutně nutné.

Pohyboval se neslyšně mezi mrtvými listy a uschlými větvičkami a zamířil k okraji lesa. Měl tam zaparkované auto. Jednou se ohlédl a všimnul si, že havran opustil větev a snesl se ke králíkovi.

Ve způsobu, jakým rozprostřel křídla nad ochablým bílým tělem, bylo něco zlověstného a triumfálního. Stefanovi se sevřelo hrdlo a téměř vyrazil zpět, aby ptáka odehnal. Ale co, má přeci stejné právo jíst jako ta liška, řekl si.